

leer

4.

BROERS en ZUSTERS

DOOR QUIRINA

Nijkerk-G.F. Callenbach

... als hij hoort dat je beter bent ... blz. 7

BROERS EN ZUSTERS

DOOR

QUIRINA

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

„Nu, ik vind het een schrikkelijk lastig geval! *jij* niet, Flos?” riep Robert Kanters uit, terwijl hij zich op een gemakkelijken stoel neervlijde.

„*Wat* vind je zoo lastig?” vroeg zijn vijftienjarige zuster, een blozend — vriendelijk uitziend — meisje, door de broers en zusters gewoonlijk Flos genoemd, hoewel haar naam Florence was.

„Wel! je weet toch wel wat vader ons gezegd heeft? Toen hij de gelijkenis van de talenten gelezen had, zei vader dat we er nu eens goed over denken moesten welke talenten *wij* ontvangen hadden, en hoe wij die het best gebruiken konden, maar nu zeg *ik* maar dat een ander beter weet dan je zelf *hoe* zwaar je weegt; wat zeg *jij*?”

„Mogelijk wèl,” antwoordde Flossy, en zij kleurde, want ze wou o zoo graag! *begaafd* zijn, en ze had al eens bij zichzelf gedacht, toen haar vader over de gelijkenis in Matth. 25 : 14 gesproken had: „Wat zou *ik* voor bijzonders ontvangen hebben? Mij dunkt — *ik* ben zoo *doodgewoon*; als vader *mij* vraagt of ik al iets bedacht heb, zal ik wel niets weten te zeggen...” Op dit oogenblik kwam Tom, een jongen van dertien jaar, uit een hoekje van de vensterbank naar voren, en zei, terwijl hij zijn hand op Robert's stoel legde: „O Rob! *jij* zult een heelen boel op kunnen noemen; *jij* bent zoo knap!”

„Zoo kereltje! Ik dank je wel voor je goeie meening,” zei Robert luchthartig, maar toch op ietwat verlegen

toon; „het is heel aardig van je, maar je maakt het me niet gemakkelijk, hoor. „Wien veel toevertrouwd is, van dien zal ook veel geëischt worden,” zegt de Schrift; en ik kan niet zeggen dat ik er mij nog hard over bekommerd heb. Maar wat kijk je ernstig, beste Tom! *jij* zult in alle geval niet zoo heel lang behoeven na te denken *wat* je talenten zijn, *die* zijn nog wel te tellen zou ik zeggen.”

Tom wendde zich bedroefd af. Och! hij wist het wel dat *hij* niet in de schaduw kon staan van zijn knappen, oudsten broeder. *Hij* was een doodgewone jongen, die dikwijls veel moeite met leeren had; maar toch deed het hem zeer het uit den mond van zijn broer te hooren. Robert zag het, en had oogeblikkelijk spijt.

„Tom!” riep hij berouwvol uit; „loop niet weg, beste jongen! natuurlijk heb ik weer iets onvriendelijks gezegd, al *meen* ik het niet. *Dat* is ten minste *seker*, ik behoef *vriendelijkheid* niet op mijn lijst te zetten! Maar *jij* bent de beste, vriendelijkste kerel die er te bedenken is, en we zouden je geen van allen graag anders hebben, *dat* heb *jij* ten minste boven *mij* vóór, en het is de vraag of *dat* niet veel meer waard is in het leven dan al die mooie dingen die men „knap” noemt. Zeg Tom! ben je niet kwaad op me? je bent mijn eigen lieve broer, hoor!” en Robert stak zijn hand uit, die door Tom hartelijk gedrukt werd, waarna deze stil de kamer verliet.

Flossy was naar boven gegaan om het ontbijt aan haar moeder te brengen. Deze was pas van een zware ziekte herstellende, en mocht zich nog niet met de huishouding bemoeien. Nu mochten de oudste kinderen om beurten het ontbijt aan moeder gaan brengen, hetgeen voor hen allen een groot genot was, dat zij niet gaarne zouden willen missen. Het was nog in de vacantie, en dus hadden ze tijd een klein „babbeltje” met moeder te hebben, zooals ze het noemden, en mevrouw Kanters zelf genoot er niet minder van.

Toen Flossy binnenkwam, keek ze haar blozende dochter glimlachend aan, en zei — toen alles netjes en handig voor haar was klaargezet: „Wel kind! wat heb *jij* toch een heerlijk talent van den Heer ontvangen!”

Flossy keek nieuwsgierig op. „Ja,” ging mevrouw Kanters voort, „vader is bij mij geweest, en heeft de gelijkenis met mij gelezen, en gezegd dat hij u allen de taak had gegeven uw talenten uit te vinden, en nu dacht ik zoo, terwijl ik naar u keek: „Van mijn Flossy weet ik het wel”

„En *wat* is het dan, moeder?” vroeg Flossy gretig.

„Kind! het talent van een volmaakte gezondheid,” en mevrouw Kanters zuchtte. O! wat was het haar gedurende haar huwelijk dikwijls een strijd geweest zich niet zooveel met haar dierbaar troepje te kunnen bezig houden als zij gewenscht had. Hoe menigmaal was zij door haar zwakke gezondheid in veel belemmerd geworden, en toen zij haar frissche — van gezondheid stralende — dochter aanzag, kwam onwillekeurig de wensch bij haar op: „Mocht *ik* ook eens zoo krachtvol zijn en mij weer geheel aan mijn geliefden kunnen wijden.”

Flossy echter gevoelde zich teleurgesteld, en dat ontging de scherpziende moeder niet.

„O!” zei ze, „je weet niet welk een heerlijk talent je hebt, en hoeveel je er mee doen kunt als je het op de rechte wijze gebruikt. Het is best mogelijk dat je *liever* andere gaven zoudt willen hebben; maar *ik* ben er iederen dag dankbaar voor, mijn lieve kind, en *jij* zult het ook nog wel eens leeren waardeeren.”

Flossy zei niets; maar ze dacht bij zichzelf: „Nu ja; het is heel prettig om gezond te zijn, en ik ben er ook wel dankbaar voor; maar als men jong is, is men *gewoonlijk* gezond; het is zoo iets *gewoons*. Als ik nu nog talent voor muziek of voor schilderen of voor onderwijs had”

Beneden gekomen, zag zij dat haar vader gereed stond om uit te gaan. „Gaat u uit, vadersje?” vroeg ze bezorgd. „Het is zoo'n koude wind, en uw keel is nog niet heelemaal in orde, en morgen moet u preeken.”

Dominee Kanters keek zijn dochter aan.

„Ja kind! eigenlijk ging ik liever niet; maar de weduwe Van Straten heeft me een boodschap gezonden, dat ze zich ziek voelde en zoo graag eens een bezoek van me had.”

„Och vader! vrouw Van Straten voelt altijd wat, en ze kan toch niet vergen dat u altijd klaar voor haar staat, en dat nog wel op Zaterdag.”

Dominee Kanters glimlachte. „Wat ben je een zorgzaam moedertje!” zei hij. „Het is best mogelijk dat het niet bepaald *noodig* is; maar *als* ze toch eens erg ziek was, zou het me spijten er niet geweest te zijn. Ik zal me goed instoppen, dat beloof ik je.”

„Maar vader!” ging Flossy voort, nadat ze even had nagedacht; „als *ik* eens ging kijken hoe het was, hoe zou u *dat* vinden? Ik ben met mijn fiets in een half uur heen en terug; als het dan noodig is, kunt u nog altijd gaan. Mag ik?”

Dominee Kanters keek zijn dochter vriendelijk aan. „Wel kind! dat vind ik een kostelijke gedachte, als je ten minste in huis gemist kan worden; het is Zaterdag . . .”

„Dat is niets, vader! die scha haal ik wel in,” zei Flossy opgewekt, en reeds was ze op weg om zich klaar te maken.

„Heerlijk toch, zoo'n zonnetje in huis te hebben!” dacht hij, toen hij zijn dochter nakeek, terwijl ze hem op haar fiets nog vriendelijk toewuifde; „ik moet zeggen dat het een uitkomst voor mij is met het oog op morgen.”

Welhaast had Flossy de woning van de weduwe Van Straten bereikt. Met een blijden uitroep werd ze ontvangen. „O juffrouw! wat ben ik blij dat *u* komt, en niet de dominee zelf! Ik heb er toch zóó over in

gezeten dat Sanne om hem gezonden heeft. Wel! de goeie man is nog heelemaal schor, vrees ik, en er dan door te komen met dien kouden wind! Het speet me toch zóó dat ik geklaagd had, want ik voel me al een heelen boel beter, en dat kan u nu aan uw vader zeggen, juffrouw! en dat hij zijn eigen maar niet moet haasten, want ik zou het me nooit vergeven als hij door mij ziek was geworden. San is altijd wat haastig, weet je."

"Nu, *ik* ben er ook blij om, vrouw Van Straten! en het zal vader plezier doen als hij hoort dat je beter beht. Ik had met vader afgesproken dat ik eens zou gaan kijken, want als je erg waart geweest, zou vader *zeker* eens naar je toe gekomen zijn, maar nu kan ik niet langer met je praten, want het is Zaterdag, en o! er is nog zooveel te doen bij ons met zooveel kinderen, dat kan je zeker wel begrijpen, hè?"

"Of ik, juffrouw! Ik bedank je wel dat je gekomen bent; wel de complimenten aan den dominee en aan mevrouw. Gaat het nogal met je moe?"

"Dat schikt nogal, vrouw Van Straten! maar moeder is zwak, dat weet je."

"Och mensch! zou ik niet? Ik voel er alles van! Een mensch beseft het niet als hij gezond is en sterk, dat zeg *ik* maar"

Toen Flossy thuis kwam, stond haar vader haar op te wachten, en toen zij hem verslag deed van haar wedervaren, zei hij, terwijl hij haar een kus gaf: „Ik dank je, mijn kind! je hebt me een grooten dienst bewezen," en rustig toog hij aan den arbeid.

Maar nu moeten we de andere broers en zusters eens gaan opzoeken en zien waar *zij* zich mee bezig houden. Ze hadden nog vasantie, en in ieder geval was er Zaterdags nooit school op hun dorp; alléén Robert en Tom hadden nog lesuren in de stad. Op het oogenblik echter zat Robert — nog een beetje lui — rond te kijken, en *dit* moet ook gezegd worden: na te denken. Een gefluister in zijn nabijheid trok zijn opmerkzaamheid.

„Zeg! wat doen jelui dáár?” riep hij tegen zijn broertje Gerrit, een jongen van acht jaar, die met zijn zesjarig zusje Annie druk aan het redeneeren was. Verlegen kwamen de kinderen nader. „Rob! is *geld* ook een talent?” vroeg Gerrit.

„Dat zou ik denken! en geen kleintje ook,” was het antwoord.

„Zie je wel?” riep Gerrit op zegevierenden toon. Annie keek bedrukt.

„Ja maar,” zei ze eindelijk: „Gerrit zegt dat je al je *geld* moet weggeven; moet dat, Rob?”

„Heb jelui *geld*?” vroeg Robert heel ernstig.

„We hebben allebei twee kwartjes van Oom Ben gekregen toen hij hier was van de week, en maggen we niks voor ons eigen houden?” Haar stemmetje beefde.

Robert bleef heel ernstig kijken. „Ja, ik denk het wel!” zei hij, terwijl hij zijn zusje aankeek.

Dikke tranen welden in haar oogen op.

„Wat had je er mee willen doen?” vroeg hij, een beetje verschrikt door de uitwerking van zijn woorden.

„Ik wil er wel een *heelen boel* van weggeven,” snikte het kind; „maar ik wou zoo graag een popje van een dubbeltje voor me eigen koopen.”

„En ik wou kleurkrijt koopen, en griffels; dat kost ook niet meer dan een dubbeltje,” voegde Gerrit er aan toe, „zou dat maggen, Robert? Oom Ben zei dat we het voor ons eigen mochten besteden.”

„Nu, ik geloof wel dat je er ieder een dubbeltje van af moogt nemen,” antwoordde Robert, en vroolijk renden de kinderen de kamer uit, terwijl Rob zich gereed maakte naar de stad te gaan. Zijn gelaat was ernstig geworden. „Ik wou dat *ik* ook zoo plichtmatig was!” zuchtte hij; „ik geloof dat ik alles veel te luchthartig opneem, en er zal nog heel wat in me moeten veranderen, vrees ik...”

De kinderen liepen nu, gerustgesteld door de woorden van hun „grooten broer”, tegen wien ze

allen hoog opzagen, het tuintje vóór het huis op en neer, naar alle kanten rondkijkend, terwijl Gerrit zei: „Ik wou dat er nu maar eens een arme man voorbij kwam, dan kon ik hem mijn veertig centen wel geven, en als er dan een vrouw met een versleten japon aankomt, kan *jij* je geld geven. Aan *kinderen* moeten wij maar niets geven, want die gaan er mogelijk ook mooie dingen voor koopen, en ze moeten het toch aan hun vaders en moeders brengen, vind je ook niet?”

„Moeten we alles zoo maar inééns weggeven?” vroeg Annie, met een bedrukt stemmetje. „Als we niets meer hebben, is het niks prettig, en dan kan je ook niks meer aan iemand anders geven.”

„Wat wou jij dan met je geld doen? Het moet iets *nuttigs* zijn natuurlijk.”

„Als je wat aan je moeder geeft, is *dat* niet nuttig, Ger?” vroeg het meisje weer.

Gerrit haalde de schouder op. „Zie je,” zei Annie: „ik heb bij Mulder, den boekverkooper, een mooi plaatje van den Heere Jezus gezien met kindertjes er om heen, en toen ik het aan moeder vertelde, zei moeder dat ze het zoo'n mooi plaatje vond; ik zou het wel graag willen koopen.”

„O Anniel kijk eens! dáár komt een verschrikkelijk arme man aan. Hij heeft kapotte kousen aan, kijk eens, *hoe* erg! en een gat in zijn broek. Laat ons *hem* maar ieder een dubbeltje geven; dat zal wel nuttig zijn, want hij ziet er uit alsof hij honger heeft.” En de daad bij het woord voegend — liep Gerrit den man tegemoet, langzaam gevolgd door Annie, die er maar half lust in scheen te hebben.

„Man! heb je ergen honger?” vroeg Gerrit met zijn dubbeltje in de hand.

De man keek met een loerenden blik rond, alsof hij vreesde gezien te zullen worden, en antwoordde toen op klagenden toon: „Nou, dat zou ik denken, en nog *meer* dorst.”

„Neem dan dit dubbeltje maar om brood te koopen,

en.... Annie! geef jij nu je dubbeltje om koffie voor te drinken. Daar man! goeiendag!"

"Dank je wel!" mompelde de man: „Jawel *koffie!*” zei hij, toen de kinderen uit het gezicht waren: „ze zullen me in „de Blauwe Druif” wel wat hartigers geven dan koffie, ha, ha!”

„Ziezoo!” riep Gerrit vroolijk uit; „dat zijn tenminste al twee dubbeltjes weg die goed besteed zijn, hè Annie?’ Op hetzelfde oogenblik hoorden ze vader op het raam van de studeerkamer tikken, en werden de kinderen binnen geroepen.

„Wat heb jelui aan dien man gegeven, kinderen?” vroeg de heer Kanters.

„Ieder een dubbeltje, vader. *Ik* omdat hij zoo'n *honger*, en Annie omdat hij zoo'n *dorst* had. Het was het geld van Oom Ben, vader! en.... en.... hij zei dat we er mee doen mochten wat we wilden,” voegde hij er bedremmeld bij, toen hij het ernstige gezicht van zijn vader zag. „Ik en Annie dachten dat het een.... talent was, dat we nuttig moesten besteden.”

Het gelaat van den heer Kanters kreeg een bijzonder zachte uitdrukking toen hij antwoordde: „Lieve kinderen! ik zal jelui niet beknorren omdat jelui het zoo goed en vriendelijk bedoeld hebt. Maar nu zal ik je eens vertellen dat je geen *nut* met je geld gedaan hebt; *ik* ken dien man; hij is te lui om te werken, en tracht buiten het dorp te bedelen, en als hij dan wat bij elkaar heeft, gaat hij naar de herberg en drinkt er jenever voor. Zijn arme vrouw en kinderen lijden gebrek, en zijn heel ongelukkig. Beloof jelui me dat je nooit meer geld zult geven aan de menschen als je er niet eerst met vader en moeder over gesproken hebt?”

„Zou de man er niets van aan zijn kindertjes geven?” vroeg Annie met een bedroefd stemmetje.

„Ik vrees van *neen*, kind! *Ik* denk dat hij nu in de herberg zit.”

De kinderen keken elkander beteuterd en terneer-
geslagen aan. Hun vader zag het; hij voelde iets van
hun teleurstelling, en sprak op vroolijken toon: „Komt
kinderen! weest nu maar niet langer bedroefd. Het
is jammer van het geld, en het is nog *meer* jammer
dat de man daardoor weer aan het drinken gaat;
maar jelui zult voortaan een beetje voorzichtiger zijn,
dus *dat* is de goeie kant. Nu heb ik een pleziertje
voor je bedacht. Jelui moogt van middag eens een
bezoekje gaan brengen bij juffrouw Egberts — je weet
wel, ze woont in dat lieve villaatje even buiten het
dorp — en dan mag jelui haar een paar boeken gaan
brengen, en eens vragen hoe het de juffrouw gaat.”

„Heerlijk,” riep Gerrit. „Weet je nog wel, Annie!
dat we dáár eens een vol bord met kersen hebben
gehad? en bloemen toen we weer naar huis gingen?”

Dominee Kanters lachte. „Nu — *kersen* zal je *nu* wel
niet krijgen; dáárvoor is het de tijd nog niet; maar
je wilt *toch* zeker wel graag gaan, is het niet?”

„Ja, ja, vader!” riepen de kinderen beiden, en de
dominee keerde tot zijn werk terug.

In dien tusschentijd had Flossie haar huishoudelijke
bezigheden met een opgeruimd gemoed verricht. Ze
was blij dat ze naar de weduwe Van Straten geweest
was en haren vader een bezoek had bespaard. „Ja,
het is zeker heerlijk als je om je gezondheid niets
behoeft te laten,” dacht ze; „mogelijk ben ik er wel
nooit recht dankbaar voor geweest;” en toen ging ze
naar de kinderkamer, waar de drie jongste kinderen —
onder toezicht van de kindermeid — aan het spelen
waren. Een oorverdoovend rumoer begroette haar toen
zij binnen kwam. De tweelingen — kleine meisjes
van vier of vijf jaar — hadden haar kleine broertje
Bertie in een omgekeerden stoel gezet en trokken hem
onder luid gelach de kamer rond, terwijl Bertie steeds
bellen moest. Het spelletje beteekende een boottocht
met *veel* aanlegplaatsen. „Maar kinderen, wat een
lawaai!” riep Flossy uit; „hooren en zien vergaat.”

Toen keek zij naar de kindermeid, die met de handen voor de ooren, en een groote mand met verstelwerk vóór zich, wanhopig zat rond te kijken, en — bij het zien van Flossy — een zucht van verruiming slaakte.

„Maar Grietje! waarom laat je de kinderen zóó hun gang gaan? het is niet uit te houden.”

„Ja jongeuffrouw! ik weet geen raad meer. Ik heb een barstende hoofdpijn, en dan al dat verstelwerk! ik ben met naaien begonnen, maar het gaat niet; ik heb er zoo'n spijt van, want ik had het zoo graag vóór den Zondag afgemaakt.”

„Tob er maar niet over, Grietje! We zullen het samen wel klaar spelen. Kleuters! nu allemaal doodstil! Nu gaan we schooltje spelen, en dan zal ik jelui een mooi verhaaltje vertellen. We zullen eerst den stoel recht zetten, en den boel een beetje opredderen.... Ziezoo! nu mogen jelui heel dicht bij me komen zitten, en dan gaan Grietje en ik aan het naaien; kijk eens wat een mand vol!”

Doodstil zaten de kinderen een oogenblik later bij hun groote zuster, en het was alsof Grietje begon op te leven toen ze zoo opeens een bondgenoot en hulp in de opgeruimde Flossy had gekregen. Het was verwonderlijk op te merken hoe de stapel verstelgoed al kleiner en kleiner werd; en als het een oogenblikje rumoerig dreigde te worden, verzon Flossy weer wat anders om de kinderen rustig en toch prettig bezig te houden. Toen het koffietijd was, was ook de vrees om niet klaar te komen, verdwenen, en keek Grietje met een dankbaren blik Flossy aan. „Dat had ik nooit kunnen denken!” zei ze opgeruimd, „dat het nog zoo goed zou afloopen. Als je zoo alleen voor de dingen zit,” voegde ze er bij als om zich te verontschuldigen, „lijkt alles zooveel moeielijker, vooral als je zoo'n hoofdpijn hebt.”

„Zeker Grietje!” zei Flossy, „ik moest gedurig denken: „Hoe heerlijk dat ik nooit hoofdpijn heb.” Ziezoo! nu ga ik voor de koffie zorgen, en van

middag, kinderen! gaan wij eens wandelen, en nemen Bertie in den wagen mee."

Aan de koffie hadden ze het allemaal even druk. Gerrit en Annie praatten over hun bezoek aan juffrouw Egberts en de kleineren over hun wandeling met Flossy, en dominee Kanters keek glimlachend en met innig genoegen zijn vroolijk troepje aan. Ja, opgeruimdheid is aanstekelijk; geloof dat vrij!

Tegen halftwee gingen Gerrit en Annie op weg, met een pakje boeken voor juffrouw Egberts beladen.

Opeens zei Annie: „Gerrit, als de juffrouw ons wat lekkers wil geven, moeten we maar bedanken, hoor!”

„Waarom?” vroeg Gerrit, die het heelemaal niet prettig vond voor iets lekkers te bedanken.

„Wel, ik geloof dat juffrouw Egberts een arm mensch is,” antwoordde Annie heel gewichtig. „Ik heb vader tegen moeder hooren zeggen: „het is een arme ziel.”

„Ik vind het erg jammer,” zei Gerrit, „maar wat moeten we dan zeggen? dat we het niet lekker vinden?”

„Ik geloof dat ik maar zeggen zal dat ik geen honger heb,” zei Annie.

„Ik heb altijd honger,” zei Gerrit, „en ik geloof ook niet dat ze zoo arm is, want ze woont in een heel mooi huis, en ze heeft een mooien tuin.”

„Ja maar, Gerrit! ze komt nooit in de kerk, en ik denk dat ze geen goeie kleren kan koopen.”

Gerrit floot een deuntje, maar was niets in zijn schik. Ze werden heel vriendelijk door juffrouw Egberts ontvangen. „Wel kinderen! ik ben blij dat jelui eens komt. En heb jelui boeken meegebracht? Dat is heerlijk; zal je pa wel bedanken? Ziezoo! nu moet jelui hier eens in de serre komen zitten en naar de bloemen kijken. Ik kom dadelijk terug en dan moet jelui eens vertellen hoe ze het allemaal thuis maken.” Toen ging ze de kamer uit, en de kinderen keken elkander aan, alsof ze zeggen wilden: „Daar heb je het al; ze gaat wat halen; pas nu op.”

En jawel, na eenige oogenblikken werd de deur geopend en kwam — *niet* de juffrouw, maar Margje, de dienstbode, binnen met een schaalje beschuiten en een potje heerlijke vruchtenjam. Ze keek de kinderen even van ter zijde aan, alsof ze zeggen wou: „Ziezoo! nu kan je gaan smullen,” zette alles op tafel gereed, en verwijderde zich toen weer. De kinderen keken elkander beteuterd aan, maar hadden geen tijd iets te zeggen, want juffrouw Egberts kwam binnen, en zei op vriendelijken toon: „Zoo! heeft Margje alles al klaargezet? komt jelui dan eens gezellig aan de tafel zitten, want je zult wel trek hebben in een kleine versnapering, hè?” Geen antwoord. „Hoe is het kinderen? Houdt jelui niet van een beschuit met jam?”

„Dank u wel, juffrouw!” begon Gerrit, en stotterde: „we hebben geen honger; jij ook niet, hè Annie?” Zijn gezichtje was vuurrood geworden, en de juffrouw wist niet wat ze er van denken moest. Zou het bescheidenheid zijn? „Komt kinderen! je behoeft geen honger te hebben om een beschuit met jam te eten, zou ik denken,” en ze maakte zich gereed hun bordjes te voorzien. Annie gaf Gerrit een teeken, en schudde met haar hoofdje. Juffrouw Egberts zag het, en zei toen: „Kinderen, zegt nu eens eerlijk: heb jelui er geen trek in?” *Dit* werd Gerrit *te* machtig. „Ik heb er een verschrikkelijken trek in, en Annie ook, dat weet ik zeker; maar.... maar.... bent u niet heel *arm*, juffrouw? en kunt u het wel missen?”

Juffrouw Egberts keek vol verbazing, nu eens naar Gerrit, dan weer naar Annie, die met de oogen vol tranen zat. „Juffrouw! ik heb vader tegen moeder hooren zeggen dat u een arme ziel was, en toen dachten we dat u niet genoeg voor u zelf hadt. en mogelijk ook wel geen goeie kleeren om naar de kerk te gaan, en toen hebben we tegen mekaar gezegd dat we maar moeten zeggen dat we geen honger hadden.” Hakkelend waren de woorden er uit gestooten, en toen ze alles gezegd had, barstte Annie in tranen uit.

Het was eenige oogenblikken heel stil in de kamer, en toen de kinderen weer op durfden kijken, zagen zij dat het gelaat der juffrouw heel ernstig stond, en zij *ook* de tranen in de oogen had.

„Lieve kinderen!” zei ze heel zacht, „jelui kunt gerust van de beschuiten eten; dat zal mij niet armer maken. Maar,” ging ze voort, „vader en moeder hebben heel iets anders bedoeld toen zij mij een „arme ziel” noemden. Dat kan ik je niet uitleggen, ten minste *nu* niet. Eet nu maar gerust, en dan zullen we eens naar de bloemen gaan kijken.”

Geheel gerustgesteld, waren de kinderen spoedig het leed vergeten, en smulden van de beschuiten. Annie had echter een vraag op het hart. Ze had nu en dan eens naar de japon van juffrouw Egberts gekeken, en zei toen: „U hebt toch zeker ook wel een hoed en mantel, en dan kan u mogelijk ook wel naar de kerk gaan; ik denk dat vader het graag zou willen.”

„Ja kinderen! ik zou mogelijk wel *kunnen*, maar ik heb dikwijls veel last van rheumatiek, en dan ben ik te stijf om te loopen.”

„Rematiek!” zei Gerrit; „dat heeft Klaas Pouwels ook, en hij is heelemaal krom; maar hij heeft er pillen voor gehad, en hij komt weer in de kerk, en hij loopt nu met een stokje; het zullen wel goeie pillen zijn, denk ik. Ik zal” . . . hier hield hij op: zijn gezichtje werd vuurrood, maar hij zei niets meer. Eigenlijk had hij *willen* zeggen: „Ik zal eens aan Klaas vragen *waar* de pillen gekocht zijn,” maar hij werd opeens bang dat juffrouw Egberts dat niet prettig zou vinden. De kinderen waren nu heelemaal op hun gemak gekomen; ze keken naar alles, en het speet hen toen het drie uur was, want nu moesten zij naar huis. Gerrit gunde zich bijna geen tijd om de juffrouw goedendag te zeggen; hij had *haast* om weg te komen, en toen zij even buiten het hekje waren, zei hij opgetogen tegen zijn zusje: „O Annie! *nu* weet

ik wat we met ons geld doen zullen. We zullen naar den apotheker gaan, en pillen voor juffrouw Egberts koopen; dan gaan we ze nog heel gauw brengen, en dan kan ze mogelijk morgen wel naar de kerk gaan; vind je dat niet mooi bedacht?"

Annie wist nog niet heel goed *hoe* ze het vond; maar Gerrit haastte zich voort, en toen de kinderen bij den apotheker kwamen, waren ze bijna buiten adem van opgewondenheid.

"Mijnheer!" begon Gerrit, "we willen graag van die pillen hebben die Klaas Pouwels voor zijn rematiek gehad heeft. Ze hebben hem goed geholpen, en juffrouw Egberts heeft er ook zoo'n last van — van de rematiek weet u, en ze kan heelemaal niet in de kerk komen. Zou u de pillen heel groot kunnen maken, want ze moeten gauw helpen, mijnheer?"

Gerrit begreep niet waarom de apotheker niets antwoordde en opeens zijn rug naar hem toekeerde. Hij had toch heel beleefd gesproken . . . Hij had niet gezien hoe de man moeite had niet in lachen uit te barsten, en eerst zijn neus eens goed snuiten moest. Toen keerde de apotheker zich weer om, en zei heel ernstig: "Ja — zie je; ik zou eigenlijk een recept van den dokter moeten hebben; maar ik zal de juffrouw wat klaar maken dat haar zeker helpen zal." Hij deed wat onschadelijke pastilles in een doosje, voegde er een briefje bij voor juffrouw Egberts, en gaf het toen aan de kinderen. "Hoeveel kost het, mijnheer?" vroeg Gerrit op benauwden toon, want hij was bang dat ze mogelijk geen geld genoeg zouden hebben. "Veertig cents, jonheer."

"Gelukkig!" dacht Gerrit, en fluisterde zijn zusje toe: "Geef *jij* nu ook twintig cent, dan hebben we ieder nog twee dubbeltjes over."

Zoo gezegd, zoo gedaan, en vroolijk renden de kinderen weer terug naar juffrouw Egberts, die — in gedachten verzonken — nog bij de tafel zat.

"Juffrouw! hier hebt u dezelfde pillen als Klaas

Pouwels of.... ten minste.... de apotheker zei: „dat ze even goed zouden helpen,” hijgde Gerrit; „en nu moet u ze maar dadelijk gaan innemen, dan hebben ze mogelijk morgen al wel geholpen, en dan kunt u morgen naar de kerk gaan. Dag juffrouw!” Haastig stopte de jongen het doosje in de handen der oude dame, en vroolijk liep hij met zijn zusje weg.

„Annie! ben jij ook niet blij dat we nu bijna ons geld kwijt zijn? We hebben nu nog maar twee dubbeltjes; jij kunt voor moe dan nog dat plaatje van den goeden Herder koopen, en als ik voor vader eens een sigarenpijpje kocht?”

„Een sigarenpijpje? En vader rookt nooit,” antwoordde Annie; „vader kan niets met een sigarenpijpje doen.”

„Dat is gek!” zei Gerrit peinzend. „O! maar dan koop ik gomballen. Vader heeft dikwijls keelpijn en gomballen zijn goed voor de keel. En dan koop ik kleurkrijt en griffels, en jij kunt je popje koopen.”

En wat dacht juffrouw Egberts wel, toen de kinderen weg waren, en zij het doosje geopend en het briefje van den apotheker gelezen had? Wel haar oogen werden vochtig, en ze prevelde bij zichzelf: „Ik wou dat ik den Heere Jezus even liefhad als die goede kinderen! Ze hebben er hun spaarcenten voor over om mij in de kerk te brengen, nu, ik zal ze niet teleurstellen, en als ze me zien zitten, zullen ze denken dat het van de pillen komt. Ja, ja, ik zal naar de kerk gaan; wie weet of het me geen goed doet. Het is wel een slechte gewoonte om *niet* te gaan, en beter word je er ook niet van. Ja, de dominee en zijn vrouw vinden mij *arm*, en dat kan ik best begrijpen. Er staat zoo iets in den Bijbel van iemand die heel rijk was, maar niet *rijk in God*. Ik geloof dat ik op dien man gelijk, en ik zal toch ook moeten sterven, en dan heb je niets aan je geld.” Hier zuchtte zij, en hoewel juffrouw Egberts geen *woorden* uitsprak, was er toch in haar *hart* een *gebed*; ze begon te verlangen

naar den Heer, en de Heiland, Die *haar* liefhad, verlangde zeker niet minder om in dat arme hart te komen wonen, en haar werkelijk gelukkig te maken.

Toen het avond was geworden en tijd om naar bed te gaan, zei Annie tegen Gerrit: „Gerrit! nu moeten we bidden dat de pillen helpen mogen; vader en moeder zeggen dat het niet helpt als je wat inneemt en de Heer Zijn zegen niet geeft.”

„Goed Annie! bid jij dan maar voor ons allebei.”

En Annie knielde neer, en bad: „Lieve Heer! we hebben pillen gebracht aan juffrouw Egberts, en we zouden graag willen dat ze heel gauw hielpen en dat de juffrouw morgen in de kerk kan komen, en dat ze alle Zondagen in de kerk kan komen, want dan kan ze van U hooren vertellen, lieve Heer! Wilt U de pillen zegenen asjeblijft? Amen.”

„Ziezoo!” zei Gerrit, „nu kunnen we gaan slapen, en als we dan wakker worden, is het Zondag, en je zult zien dat ze dan in de kerk is.”

En ja — de juffrouw was reeds vroeg op haar plaatsje gezeten; het plaatsje dat zij zoo lang onbezet had gelaten. En toen de kinderen in de kerk kwamen, en haar zagen zitten, en haar vriendelijk knikje ontvingen, zeiden ze met blijde ontroering tegen elkander: „Hoe goed van den Heer; Hij heeft naar ons geluisterd, en nu hebben de pillen dadelijk geholpen.”

Neen — *niet* de pillen, maar Gods groote liefde had wonderlijk geholpen. Van *die* liefde had juffrouw Egberts door de kinderen een indruk ontvangen, die niet meer verdwijnen zou. Toen de dominee tot tekst voorlas: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon gegeven heeft,” Joh. 3: 16, zei juffrouw Egberts tot zichzelf: „God heeft dus ook *mij* liefgehad. En hoe weinig heb ik er aan gedacht! Ik heb alles van God ontvangen, en Hem niet met mijn hart en mijn leven gedankt. De Bijbel zegt dat alles *genade* is; dat wij niets verdiend hebben, en ik geloof het ook wel. De dominee heeft er zoo

dikwijls met mij over willen spreken, en dan was ik altijd maar blij als hij over die dingen zweeg. O Heer! het is slecht van mij geweest, en ik had verdiend dat Gij U niet meer met mij bemoeidet; en nu hebt gij die lieve kinderen gezonden om het mij te herinneren! En nu die preek dat Gij de wereld hebt liefgehad en Uwen Zoon gegeven hebt om die arme wereld met U te verzoenen! O! ik moet er gedurig aan denken. Ja, alles moet anders in mij worden, en ik wil heel graag opnieuw beginnen. Lieve Heer! Gij hebt gezegd dat wij als de kinderen moeten worden, maak ook mij zoo'n kind!" Het was een gezegende dag voor juffrouw Egberts. Zij begon nu te begrijpen dat niets haar gelukkig kon maken als zij Jezus niet als haar Zaligmaker had, en zij bleef bidden dat zij dien goeden Herder ook voor haar eigen hart mocht leeren kennen. Nu, als iemand begint te bidden, *in oprechtheid* te bidden, dan kan hij er zeker van zijn verhoord te zullen worden, want de Heere Jezus heeft gezegd: „Bid, en u zal gegeven worden.” We weten allemaal wel dat dit niet beteekent dat God ons alles geeft wat wij vragen, want och! wat hebben menschen en kinderen soms dwaze wenschen; maar als wij den Heer begeeren te kennen en lief te hebben, dan kunnen wij er zeker van zijn dat de Heer door Zijn H. Geest ons dat alles leeren zal.

En hoe was het nu verder met Tom gegaan? Wel, hij was heel verdrietig geweest. Hij wou zoo graag knap zijn, en nu moest hij gedurig denken aan wat zijn groote broer hem gezegd had. Zou hij dan geen enkel talent hebben, waarmee hij nuttig zou kunnen zijn? Toen hij met zijn lessen klaar was, en in den namiddag een wandeling deed, zag hij Kees Wolters, een jongen met wien hij nog op de dorpschool geweest was, voor de herberg op en neer loopen. Vriendelijk als altijd, ging hij naar den jongen toe, en vroeg: „Op wien sta je hier te wachten, Kees?”

Kees keek een beetje bedremmeld toen hij ant-

woordde: „Op Bram, en moeder wou zoo graag dat hij thuis kwam, want het is bij ons zoo druk op Zaterdag, en moeder moet het kustlicht aansteken. Ik wou dat hij maar kwam, dan kon ik naar huis gaan, en moeder nog wat helpen.”

„Gaat Bram dikwijls naar de herberg?” vroeg Tom bezorgd.

„In den laatsten tijd wèl, Tom.... *jongeheer* mocht ik nu wel zeggen.... je bent zoo groot geworden.”

„Gekheid Kees! we hebben nog wel naast elkaar op school gezeten,” zei Tom goedig. „Het spijt me van Bram. Is hij nog bij baas Van Seters?”

„Ja jonge.... *Tom* wil ik zeggen. Dat *is* het juist. De baas heeft niet zoo heel veel werk tegenwoordig, en Bram is dikwijls vroeg klaar. Dan verveelt hij zich, en blijft niet thuis; zoodoende gaat hij wel eens met andere jongens uit. O Tom! ik wou dat hij zich maar bezig kon houden! Hij wou zoo graag teekenen leeren om goed vooruit te komen in het timmervak; dan zou hij ook meer thuis bezig kunnen zijn; maar moeder kan natuurlijk geen lessen betalen.”

Tom kreeg opeens een kleur. Een gedachte was bij hem opgekomen. „Zou Rob, zijn knappe oudste broer, die zoo mooi teekenen kon, Bram geen les willen geven? Wat zou *dat* heerlijk zijn! Dan zou Bram voorbeelden kunnen krijgen om na te teekenen, en bezigheid hebben in zijn vrijen tijd. „Kees!” zei hij, „ga *jij* maar naar huis; dan zal ik wel op Bram wachten.”

Met een dankbaren blik zeide Kees:

„Als je *dat* zou willen doen, Tom! Dank je wel, dan loop ik hard naar huis.”

Het duurde nog wel een half uur vóór Bram verscheen, die heel bedremmeld keek toen hij Tom van den dominee op hem zag wachten. En deze was ook een beetje verlegen en wist zoo dadelijk niet hoe hij zou beginnen.

„Kees had wat haast om thuis te komen, Bram! en ik had tijd genoeg,” begon hij. „Daarom heb *ik* maar op je gewacht en beloofd je te vragen of je wat gauw thuis zou komen.”

„Och ja! het is Zaterdag,” antwoordde Bram. „Ik weet eigenlijk niet wat ik den heelen avond weer doen moet. Het is verschrikkelijk om je eigen te vervelen! Geen boeken om te lezen en niks geen afleiding....”

„Och Bram! waarom ben je nooit eens bij ons om boeken komen vragen? Vader zou ze zeker graag gegeven hebben, en Rob ook.... Het spijt me dat je naar de herberg gaat, Bram. Zou je graag teekenen willen leeren?”

Een straal van vreugde gleed over het gelaat van Bram.

„Of ik!” zei hij.

„Bram! ik zal aan Rob vragen of hij je les wil geven. Hij kan het zoo mooi; hij heeft altijd de meeste punten voor teekenen, en hij is altijd 's avonds thuis.”

„Zou hij *dat* willen doen?” vroeg Bram ongelooft.

„Ik denk het wel, Bram! Ik zal gauw naar huis loopen, en het hem vragen. Dan zal ik het je nog komen zeggen, hoor!”

En Tom ijde naar huis. „Rob! Rob! zou je iets voor me willen doen? ik zou het vreeselijk heerlijk vinden!” Ademloos kwam hij de huiskamer binnen.

„Wel Tommetje! wat is er gebeurd? Je gezicht is vuurrood, maar gelukkig zie je er nogal blij uit; het is dus zeker niets akeligs, hè?”

„Neen Rob! maar ik hoop dat je het doen wilt. Zou je Bram Wolters les in het teekenen willen geven? Hij heeft zooveel tijd over, en nu gaat hij naar de herberg, en hij zou zoo graag teekenen willen leeren, en *ij* kunt het zoo mooi, en ik heb Bram beloofd dat ik het je vragen zou; wil je het doen? Toe Rob, zeg maar ja.”

„Eerst moet je mij eens heel rustig alles vertellen Tom! Ga er eens bij zitten, mijn jongen!” zei Rob met vaderlijke plechtigheid.

En Tom deed zijn verhaal, en pleitte zóó voor Bram, dat Rob eindelijk zei: „Tom! ik geloof dat jij druk bezig bent mij wakker te schudden. Laat Bram van avond maar eens hier komen, dan zal ik eens met hem praten.”

Als een pijl uit den boog snelde Tom weg. Zijn hart vol liefde verlangde zóó zeer de goede tijding te gaan brengen, en toen hij zijn boodschap deed, zou men moeielijk hebben kunnen zeggen, *wie* het gelukkigst was. Mogelijk was het *Tom* wel, want onze Heiland heeft gezegd dat het zaliger is te *geven* dan te *ontvangen*. Nog dienzelfden avond kwam Bram met Robert praten, en er werd afgesproken dat Bram tweemaal in de week 's avonds les zou komen nemen, en daar Rob architect hoopte te worden, kon hij zijn leerling in alles wat het bouwvak betreft, terecht helpen. Hij zou hem dan werk opgeven, dat Bram de overige avonden in de week zou kunnen maken.

Een week later waren de kinderen met vader weer allen aan de ontbijttafel vereenigd. Na het lezen keek vader het kringetje eens rond, en zei glimlachend: „Weet jelui nu allen welke talenten God je gegeven heeft om ze tot Zijn eer te besteden? Ik zal maar met den oudsten beginnen. Kom Rob! wat denk je van jezelf?”

„Vader, Tom weet het veel beter dan ik,” antwoordde Robert; „ik heb nog maar weinig van mezelf ontdekt; maar hij heeft me wel wakker geschud.”

„O vader!” riep Tom met gloeiende wangen; „Rob is al aan zijn ééne talent bezig. Hij geeft teekenles aan Bram Wolters, en vader! ik ben zoo blij, want nu zal Bram niet meer naar de herberg gaan.”

Vader knikte goedkeurend, en vervolgde: „En nu zal *ik* maar eens zeggen wat ik van onze Flossy vind. *Zij* zal zeggen dat zij nog niets in zichzelf ontdekt heeft, maar *ik* weet het wel. Zij is het zonnetje in huis, dat nu op *deze* en dan op *die* plek schijnt, en als de zon *dat* doet, doet ze haar plicht, vind jelui

dat ook niet?" en de oogen van dominee Kanters werden vochtig toen hij zijn dochter liefdevol aankeek. „En mijn Tom?" Tom keek vóór zich; maar toen sprak Robert: „Vader! nu we toch allemaal over anderen hebben te spreken, zal *ik* het woord eens opnemen voor Tom. Hij is de beste, liefste jongen, dien men zich denken kan. *Mij* heeft hij wakker geschud toen ik in diepen slaap was, en verder heeft hij alle menschen die hij zag gelukkig gemaakt met zijn groote vriendelijkheid. Als *dat* geen benijdenswaardige talenten zijn, weet ik het niet meer."

„Ik dank God voor mijn kinderen," sprak vader bewogen; „vooral voor de liefde die zij elkander toedragen. En nu moet ik nog iets zeggen tegen mijn lief tweetal: Gerrit en Annie. *Zij* hebben hun geld besteed om juffrouw Egberts weer in de kerk te krijgen, want hun „pillen" hebben o zoo goed geholpen! Juffrouw Egberts heeft mij geschreven: „Als die lieve kinderen al zooveel belang in mij stellen dat ze hun spaarduitjes voor me over hebben, hoeveel moet God de Heer om mij geven dat Hij Zijn Zoon voor mij gegeven heeft! Ik ben zoo blij en dankbaar, en de kinderen moeten maar eens gauw terugkomen; ik zal ze dan eens goed trakteren, en zeg hun maar eens dat ze gerust kunnen eten, want dat ik geen „arme ziel" meer ben."

En vragen mijn lezers nu mogelijk: „En is het nu uit, en komt er geen verhaaltje meer?" dan moet ik antwoorden: „Voor het oogenblik is het *uit*. Ik weet zelf ook nog niet hoe het verder met het huisgezin van dominee Kanters gaan zal. *Als* ik het eens te weten kom, zal ik het jelui zeker vertellen; maar wil ik jelui eens zeggen wat ik *denk*?"

Robert zal nog wel eens lui zijn, en het niet altijd even prettig vinden les aan Bram te geven; ja, ik vrees dat hij het wel eens op zal geven als hij er geen lust in heeft; maar dan zal Tom met zijn groote vriendelijke oogen hem aankijken en zeggen: „Rob,

ik heb Bram weer naar de herberg zien gaan!" en dan zal Rob erg schrikken, en zijn luiheid overwinnen. Tom zal heel dikwijls moeite hebben met zijn lessen en bedroefd zijn dat hij zoo'n doodgewone jongen is; en dan zal de moeder van Bram en van Kees hem vertellen, dat ze hem nooit genoeg zullen kunnen danken voor zijn vriendelijkheid; dat Bram nu zoo mooi kan teekenen en zoo aardig thuis bezig is, en dat dit toch nooit gebeurd zou zijn als Tom niet aan zijn broer Rob gevraagd had Bram het teekenen te leeren. Tom zal dan blij zijn en dankbaar dat God hem, zoo'n doodgewonen jongen, heeft willen gebruiken om een heel huisgezin gelukkig te maken, en hij zal nog meer leeren rondkijken of hij ook anderen voort kan helpen. Flossy zal, als zij hoort van knappe jonge meisjes, die les geven in allerlei dingen, wel eens zuchten dat zij nooit iets anders doen kan dan de gewone huiselijke dingen; maar de goedkeurende glimlach van vader en moeder en de liefde van broers en zusters, wier vertrouwde en hulp zij is, zal haar ten slotte genoeg zijn. Zie je, dat *denk* ik van die kinderen; ook van Gerrit en Annie; *die* zullen nooit vergeten hoe God hun gebed gehoord en verhoord heeft, en ik denk zeker dat ze allen elkander hartelijk lief zullen hebben, en

Waar liefde woont, gebiedt de Heer den zegen."
